

VAGNEROVA CRKVA

LOVCI NA SNEGU

po Brojgelu

Vraćamo se iz lova zajedno
sa našim psima. Gladni smo i
umorni i hladno nam je, kao i njima.
Ali selo je tu, odmah u dolini,
čekaju nas naše žene i deca,
založene vatre. Ništa ne donosimo,
lisicu jednu, kao bednu naknadu,
bio je to put u prazno, šipčenje
kroz sneg, uzaludno, šta ćemo reći?
Nije nam bio dan, ili nije bio
dan uopšte, nego sve vreme ledeni
suton, pokrivena zemlja bez kraja
i igde ikoga. Poneki trag u snegu,
životinjâ koje su se na vreme
sklonile. Hladan vetar u lice,
lice oskudice, hladno inje
po iglicama, teskobe.
Išli smo, vratili se
prohođeni.

ANĐEO IZ PENCINGA

Nije bilo moguće doći do tamo,
park u brdu, na brdu ono što smo
tražili, ali jedino smo uspeli da
uzaludno kružimo oko čitavog
kompleksa. Na Guglovim mapama nema
tih ulica, znamo da je tu a ne možemo
da priđemo. Nedostupno, kao istina,
pravda, Bog, ljubav, kad evo anđela,
dok se po ko zna koji put
okrećemo, zaustavlja se, maše,
obraća se na našem jeziku, pita
šta treba, i seda u svoj auto, kaže
da ga pratimo i posle petnaestak
minuta stižemo na ulaz u park,
odakle je crkva napokon
blizu nas. Daje nam i tiket
za parking, nakon čega se nakratko
zadrži, odavno je tu, i onda se
ljubazno pozdravi i ode.

U povratku, oblaci, počinje vetar,
biramo sto u bašti, kiša će za dva
minuta, nabacuje konobar, za dva
minuta ulazimo unutra i sedamo
za teški sto u teške stolice
kakve ovde vole, kakve volim i ja,
do otvorenih vrata, jedemo i gledamo
kišu kako pada.

*Da nije bilo onog čoveka, ne bismo
videli Vagnera, kaže neko, dok uživamo
na suvom i sigurnom, u mirisima domaće
kuhinje, okruženi drvenim enterijerom,
glasovima drugih gostiju, meštana. I izgleda
nam da se svet nakratko osmehuje, da ipak, ipak,
nakratko opet postoji.*

VAGNEROVA CRKVA

Osećaj, antički, iako je reč
samo o stotinak godina, crkva
Ota Vagnera nadomak Beča, visoka
na brdu, okružena borovima, usamljena,
blistava. Udaljena zvezda secesije,
sada još i renovirana, očišćena
kao da je pala iz dubina vremena
u današnji dan. Ispod je Štajnhof,
psihijatrijska klinika i park
i sećanje na sedam stotina dece
umorene eutanazijom tokom
Drugog svetskog rata. Vrtoglavica
umetnosti, ludila i zločina,
kao da puca neka brana,
ograda koja štiti od ambisa.

IBS AN DER DONAU

Može li da se puši, pitam kelnera,
videvši, zbunjen, pikslu na susednom stolu,
da, začuđen, potvrđuje, i dok napolju pada kiša,
i stiže naša porudžbina, ceo restoran se
najednom pali i ispunjava toplinom.

Nešto kasnije, na obali reke, iako si porasla,
ne možeš da odoliš zabavnom parkiću, te hodaš
po jednoj gredi, održavaš ravnotežu.

Pada sumrak, sumaglica, sve je zeleno i sivo,
zasićeno, voda, obale, nebo. Kišica nastavlja
da pada. Italijanski kamperi vraćaju se
u svoja vozila i zatvaraju vrata.

Ovde je kao Ibar, jeste, kao Ibar, samo
dublji, i nema kesa i boca, a onda nailazi
kruzer, veliki kandelabr na vodi, vide se
gosti kako obeduju u glavnoj sali, klizi
nečujan, tanak, dugačak, nestvaran,
ide dalje i zatvara ovaj dan.

*

u Bambergu

Dilan je bio ovde pre dve godine,
sad smo mi tu, ali njega nema. Pa ipak
ostajemo celo veče na trgu da bismo
slušali ritam i bluz, krećemo
tek kad padne mrak. Međutim, sada je
trebalo preći celu šumu, nismo
ni primetili u dolasku da nema
rasvetu, te se gubimo na tom ostrvcu
uzaludno tražeći „naš“ most.
Karte beskorisne, izlaza nigde,
stvarno zalutali, dezorijentisani.
I ti kažeš kako bi trebalo krenuti
na suprotnu stranu, putićem
kroz potpuni mrak, ali mi nervozno
odbacujemo tvoj predlog. Posle upornog
lutanja Bog pomaže, najednom parking,
teniski klub u polumraku
pred zatvaranjem. Dva mladića,
učtiva, taksi i stižemo do hotela
van grada. Izbavljeni, tek sada
shvatamo gde smo se nalazili.
Koristim ovu priliku da ti kažem
kako si bila u pravu, trebalo je
krenuti tim putićem kroz mrak,
ali te nismo poslušali.

KA AHENU

Na putevima, osećamo se dobro,
ne govorimo puno. Razumemo se,
gledamo, klimnemo glavama,
pred nama, još jedan dan vožnje,
dekor od juče, borove šume, ovde se
prebrzo vozi, da, ovde se prebrzo
vozi, povremeno orkestar uspori:
suženje na putu. Presvlače
kolovoz, ili nešto drugo,
gore, udes, mrtvi, zaklonjeni
paravanom. Pa sledi nekoliko
kilometara adađa, pre no što se
nastavi beskonačni alegro
furiozo, na osam traka,
robe i ljudi.

*

u Ahenu

Muzej i katedrala su zatvoreni, rade
samo do četiri; dakle, nećemo videti
tron prvog evropskog kralja, ni njegovih
trideset naslednika. Središte razoreno,
popunjeno novim zgradama, čistim
i beznačajnim,

sve je očišćeno od svega.

Po trgu raspoređene
velike roze stolice visokih
naslona nalik tronu, instalacija
na otvorenom.

Prolaze turisti, poneko zastane,
sedne, ukoči lice, zatraži
da ga slikaju.

Samo u jednoj kao kralj sedi beskućnik i spava.

NA PARKINGU

Bilo je to davno, ali ostaje
u sećanju, kao trn, zaboravljeni
geler u telu, šrapnel. Na ulicama
ostrvca-mestašca, u laguni poznatog
grada, predlog da uđemo u radnju
s lusterima od čuvenog stakla.

*Bolje da ne ulazimo, jer će nas
isprašiti*, ali me nisi
slušala. I dok razgledamo
lampe od kojih je svaka
skuplja od celog našeg boravka
ovde, i ti gledaš sve to kao u nekom
čudu, stakalca, vitraže, boje, figure,
dolazi on, kicoš s tankim ustima:
da li vam nešto treba, ne, ne,
samo gledamo, a kad nam uskoro
to kao pretnju i ponovi, s tankim
ustima, tankim očima, svetlucavim
šiljatim cipelama, krenemo polako
ka izlazu, s bodežom bogataša
u srcu, srčom njihovom
pod bosim nogama.